

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È È

ΚΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 18059/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

12 Οκτωβρίου 2006

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 12 Οκτωβρίου 2006

[υπογραφή :] / S. NIELSEN /

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση È È **κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *Πρόεδρο,*

Κ.Λ. POZAKH,
F. TULKENS,
E. STEINER,
K. HAJIYEV,
D. SPIELMANN,
S.E. JEBENS,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 21 Σεπτεμβρίου 2006.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 18059/04) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος È È («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17 Μαΐου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Ι. ΣΤΑΜΟΥΛΗ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Σ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Μ. ΠΑΠΙΔΑ, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 3 Ιουνίου 2005, το Πρώτο Τμήμα απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση, και, δυνάμει του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Στις 21 Μαΐου 2001, το Πλημμελειοδικείο Πειραιώς καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλακίσεως τριών ετών και χρηματική ποινή 3.000.000 δραχμών (8.804 ευρώ περίπου) για φορολογική απάτη (απόφαση 3533/2001).

5. Σε ανεξακρίβωτο χρόνο, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

6. Στις 17 Απριλίου 2002, το Εφετείο Πειραιώς επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση και μείωσε την επιβληθείσα χρηματική ποινή σε 2.934,7 ευρώ. Ο προσφεύγων δεν παρίστατο κατά τη συζήτηση (απόφαση 686/2002).

7. Στις 21 Μαΐου 2002, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσεως.

8. Στις 20 Ιανουαρίου 2004, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος ως απαράδεκτη. Βάσει του άρθρου 508 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, ο Άρειος Πάγος διαπίστωσε ότι ο προσφεύγων δεν είχε καταθέσει, έως την ημέρα που συζητήθηκε η αναίρεση, πιστοποιητικό του διευθυντή φυλακών ότι κρατούνταν όταν άσκησε την αναίρεση. Επίσης, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι δεν συνέτρεχε κανένας από τους λόγους οι οποίοι προβλέπονται από το άρθρο 508 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας και θα δικαιολογούσαν την απαλλαγή του προσφεύγοντα από την υποχρέωση καταθέσεως του πιστοποιητικού του διευθυντή φυλακών. Ειδικότερα, ο προσφεύγων δεν είχε ζητήσει να έχει η αίτησή του ανασταλτική ισχύ, σύμφωνα με το άρθρο 471 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (απόφαση 125/2004).

9. Στις 24 Μαΐου 2004, ο προσφεύγων ζήτησε από το Εφετείο Πειραιώς να μετατραπεί σε χρηματική η επιβληθείσα με την εφετειακή απόφαση 686/2002 ποινή. Στις 24 Μαΐου 2004, το Εφετείο Πειραιώς απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος (απόφαση 806/2004). Στις 25 Μαΐου 2004, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτημα αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως 806/2004 του Εφετείου Πειραιώς. Την ίδια ημέρα, το Εφετείο Πειραιώς

απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος. Το Εφετείο Πειραιώς έκρινε ότι η απόφαση 806/2004 δεν ήταν εκτελεστή, διότι δεν είχε επιβληθεί με αυτήν κάποια ποινή στον προσφεύγοντα, αλλά, αντιθέτως, είχε μόνον απορριφθεί το αίτημα του προσφεύγοντος για μετατροπή της ποινής φυλακίσεως σε χρηματική. Κατά το Εφετείο, με την απόφαση 686/2002, είχε επιβληθεί στον προσφεύγοντα η ποινή φυλακίσεως, και, επομένως, δεν ετίθετο θέμα αναστολής της εν λόγω αποφάσεως, αφού κατ' αυτής ο προσφεύγων δεν άσκησε εγκύρωση αναίρεση (απόφαση 830/2004).

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

10. Κατά τον χρόνο κατά τον οποίο έλαβαν χώρα τα περιστατικά, οι οικείες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας όριζαν ότι :

Άρθρο 508

«1. Η αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως από εκείνον ο οποίος καταδικάστηκε σε ποινή στερητική της ελευθερίας είναι τότε μόνο δεκτή, όταν αυτός αποδείξει ταυτόχρονα ή και μεταγενέστερα, πάντως έως τη συζήτηση στο ακροατήριο, με πιστοποιητικό του διευθυντή φυλακών ότι κρατούνταν όταν άσκησε την αναίρεση. Το πιστοποιητικό αυτό δεν απαιτείται αν από τα έγγραφα προκύπτει η κράτηση ή αν η εκτέλεση της ποινής έχει ανασταλεί ή αναβληθεί ή αν η ποινή έχει μετατραπεί σε χρηματική και έχει αποτιθεί (...).

2. Η διάταξη της παρ. 1 δεν εφαρμόζεται, (...) αν δόθηκε είτε αρχικά είτε μεταγενέστερα ανασταλτικό αποτέλεσμα στην αίτηση αναιρέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 471 παρ. 2.»

ΑΡΘΡΟ 471 § 2

« (...) η προθεσμία για την άσκηση του ένδικου μέσου της αναιρέσεως

και η αίτηση για την αναίρεση δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της αποφάσεως που προσβάλλεται με αυτή. Το δικαστήριο όμως που εξέδωσε αυτή την απόφαση, αν το ζητήσει ο εισαγγελέας ή ο κατηγορούμενος, μπορεί σε κάθε περίπτωση να αποφασίσει την αναστολή της εκτελέσεως της αποφάσεως η οποία προσβλήθηκε (...) »

Σύμφωνα με τις επισημάνσεις της θεωρίας, η αναστολή δύναται να χορηγείται οποτεδήποτε, δηλαδή ακόμα και αν ο κατηγορούμενος ήδη κρατείται προσωρινώς.

Σύμφωνα με τη νομολογία, το δικαστήριο δεν δύναται να αποφασίζει αυτεπαγγέλτως την αναστολή της εκτελέσεως της αποφάσεως κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση. Την αναστολή, πρέπει, σε όλες τις περιπτώσεις, να προτείνει ο εισαγγελέας ή να αιτείται ο κατηγορούμενος (Εφετείο Πειραιώς, 20/1978, *Ποινικά Χρονικά* 1978, 824). Στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτή αίτηση αναιρέσεως κατατεθείσα από καταδικασθέντα σε στερητική της ελευθερίας ποινή, ο οποίος δεν είχε κρατηθεί, δεν είχε εξαγοράσει την ποινή του και στον οποίο δεν είχε χορηγηθεί αναστολή, επειδή, με μεταγενέστερη απόφαση, το δικαστήριο το οποίο εκδίκασε την υπόθεση σε δεύτερο βαθμό, χορήγησε στην προσφυγή ανασταλτική δύναμη (Άρειος Πάγος (σε συμβούλιο), 957/1997, *Ποινικά Χρονικά* 1998, 342).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

11. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η αίτηση αναιρέσεως, την οποία κατέθεσε, απερρίφθη ως απαράδεκτη, δυνάμει του άρθρου 508 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, επειδή δεν είχε κρατηθεί. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικάσθει δίκαια (...) από (...) δικαστήριο το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) για το βάσιμο κάθε ποινικής εναντίον του κατηγορίας.»

A. Επί του παραδεκτού

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, πρωτίστως, ότι ο προσφεύγων δεν εξήντησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα, διότι παρέλειψε να ζητήσει την αναστολή της ποινής του, σύμφωνα με το άρθρο 471 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Εάν ο προσφεύγων είχε υποβάλει παρόμοιο αίτημα, θα είχε αποσυνδέσει το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως από την υποχρέωση κρατήσεως.

13. Ο προσφεύγων δεν αντικρούει την επισήμανση αυτή.

14. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, όπως διατυπώνεται, η ένσταση της Κυβερνήσεως συνδέεται στενά με την ουσία της αιτιάσεως του προσφεύγοντος εν σχέσει προς το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι πρόσφορο να συνδεθεί η ένσταση αυτή με την ουσία.

15. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, εξ άλλου, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Θέσεις των διαδίκων

16. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι εξαιτίας της απορρίψεως της υπ' αυτού κατατεθείσας αιτήσεως αναιρέσεως ως अपαράδεκτης, παραβιάσθηκε το δικαίωμά του προσβάσεως σε δικαστήριο.

17. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει την άποψη ότι η επιβληθείσα στον προσφεύγοντα στερητική της ελευθερίας ποινή δεν ήταν ιδιαίτερος αυστηρή σε σχέση με τη σοβαρότητα του αδικήματος για το οποίο καταδικάσθηκε. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν παραβιάσθηκε το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως εκ του γεγονότος ότι απερρίφθη ως απαράδεκτη η αίτηση αναιρέσεως του προσφεύγοντος. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι, πριν καταλήξει στην απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως ως απαράδεκτης, ο Άρειος Πάγος ερεύνησε επισταμένως εάν η απόφαση αυτή ήταν ανάλογη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

18. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι το «δικαίωμα σε δικαστήριο», μία όψη του οποίου αποτελεί το δικαίωμα προσβάσεως, δεν είναι απόλυτο : υπόκειται σε σιωπηρώς αποδεκτούς περιορισμούς, κυρίως όσον αφορά τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες γίνεται δεκτή μία προσφυγή, διότι, ως εκ της φύσεώς του, συνεπάγεται ρύθμιση από το Κράτος, το οποίο διαθέτει, στην περίπτωση αυτή, ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως (*Ashingdane κατά του Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση από 28 Μαΐου 1985, série A n° 93, σελ. 24-25, § 57). Εν τούτοις, οι περιορισμοί αυτοί, δεν δύνανται να περιορίζουν την πρόσβαση του διοικούμενου κατά τρόπο και μέχρι σημείου που να θίγεται ουσιαστικά το δικαίωμα προσβάσεως του διοικούμενου σε δικαστήριο. Τέλος, οι περιορισμοί αυτοί δεν συμβιβάζονται με το άρθρο 6 § 1 παρά μόνον εάν έχουν θεμιτό στόχο και εφόσον υφίσταται εύλογη σχέση αναλογικότητας ανάμεσα στα χρησιμοποιούμενα μέσα και στον επιδιωκόμενο σκοπό (βλ. ειδικότερα *Fayed κατά του Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση από 21 Σεπτεμβρίου 1994, série A n° 294-B, σελ. 49-50, § 65, και *Levages Prestations Services κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 23 Σεπτεμβρίου 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, σελ. 1543, § 40).

19. Το Δικαστήριο υπομινμήσκει περαιτέρω ότι το άρθρο 6 της Συμβάσεως δεν υποχρεώνει τα συμβαλλόμενα Κράτη να δημιουργήσουν εφετεία ή αναιρετικά δικαστήρια (βλ., ειδικότερα, *Delcourt κατά του Βελγίου*, απόφαση από 17 Ιανουαρίου 1970, série A n° 11, σελ. 13-15, §§ 25-26). Εν τούτοις, εάν τέτοια δικαστήρια υπάρχουν, οι εγγυήσεις του άρθρου 6 πρέπει να καθίστανται σεβαστές, προκειμένου, ειδικότερα, να εξασφαλίζεται στους διαδίκους πραγματικό δικαίωμα προσβάσεως στα δικαστήρια για τις σχετικές προς τα «αστικής φύσεως δικαιώματα και υποχρεώσεις» τους (βλ., μεταξύ άλλων, *Brualla Gómez de la Torre κατά της Ισπανίας*, απόφαση από 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil* 1997-VIII, σελ. 2956, § 37). Περαιτέρω, η συμβατότητα των περιορισμών, οι οποίοι προβλέπονται από το εσωτερικό δίκαιο, προς το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, το οποίο προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, εξαρτάται από τις ιδιαιτερότητες της επίμαχης διαδικασίας. Πρέπει δε να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο της δίκης η οποία διεξήχθη στα πλαίσια της εσωτερικής εννόμου τάξεως και ο ρόλος του αναιρετικού δικαστηρίου ως προς αυτή, αφού είναι δυνατόν οι προϋποθέσεις παραδεκτού μιας αιτήσεως αναιρέσεως να είναι πιο αυστηρές από ό,τι για μία έφεση (*Khalfaoui κατά της Γαλλίας*, n° 34791/97, § 37, CEDH 1999-IX).

20. Στις αποφάσεις *Omar* και *Guérin*, το Δικαστήριο έκρινε ότι «το απαράδεκτο αιτήσεως αναιρέσεως, αν θεμελιώνεται αποκλειστικώς (...) επί του γεγονότος ότι ο αναιρεσείων δεν έθεσε εαυτόν στη διάθεση των σωφρονιστικών αρχών σε εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως που είναι το αντικείμενο της εν λόγω αιτήσεως αναιρέσεως, αναγκάζει τον ενδιαφερόμενο να επιβάλει στον εαυτό του από πολύ νωρίς τη στέρηση της ελευθερίας που προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, παρά το ότι η απόφαση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως οριστική ενόσω δεν έχει ληφθεί απόφαση για την αναίρεση ή η προθεσμία ασκήσεως αιτήσεως αναιρέσεως δεν παρήλθε». Το Δικαστήριο θεώρησε ότι έτσι στοιχειοθετείτο «προσβολή της ίδιας της ουσίας του δικαιώματος προσφυγής, δια της επιβολής στον αναιρεσείοντα ενός

δυσανάλογου βάρους, με το οποίο διαταράσσεται η δίκαιη ισορροπία που πρέπει να υπάρχει μεταξύ, αφ' ενός, του θεμιτού ενδιαφέροντος εξασφάλισης της εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεως και, αφ' ετέρου, του δικαιώματος προσβάσεως στον αναιρετικό δικαστή και ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας» (*Omar και Guérin κατά της Γαλλίας*, αποφάσεις από 29 Ιουλίου 1998, *Recueil* 1998-V, σελ. 1841, §§ 40 και 41, και σελ. 1868, § 43, αντιστοίχως).

21. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει, στην προκειμένη περίπτωση, κάποιον λόγο ο οποίος θα του επέτρεπε να παρεκκλίνει από την ως άνω νομολογία του, πολλώ μάλλον όταν έχει ήδη κρίνει ότι η φύση της αιτήσεως αναστολής της ποινής δεν είναι τέτοια που να αφαιρεί από την κύρωση της στέρησεως του δικαιώματος αναιρέσεως τον δυσανάλογο χαρακτήρα της (*Khalifaoui κατά της Γαλλίας*, προαναφερθείσα, § 53). Επίσης, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι σε άλλη υπόθεση κατά της Ελλάδος, στην υπόθεση *Σκονδριανός κατά της Ελλάδος* (63000/00, 74291/01 και 7492/01, από 18 Δεκεμβρίου 2003), ενώ ο κατηγορούμενος είχε τύχει του ευεργετήματος της αναστολής της ποινής κατά τον χρόνο προσφυγής του στον Άρειο Πάγο, το αναιρετικό δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως αυτού ως απαράδεκτη, επειδή κατά την εξέτασή της, η αίτηση αναιρέσεως δεν είχε πλέον ανασταλτική δύναμη. Η κατάσταση αυτή οδήγησε το Δικαστήριο να κρίνει ότι ο ενδιαφερόμενος «μπορούσε θεμιτά να θεωρεί ότι το άρθρο 508 δεν μπορεί να χρησιμεύει ως βάση σε απόφαση περί απαραδέκτου» και να συμπεράνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, λαμβάνοντας επίσης υπόψη το γεγονός ότι ο Άρειος Πάγος είχε δεχθεί αυτεπαγγέλτως αυτόν τον λόγο απαραδέκτου, μη παρέχοντας, σε κανένα στάδιο, στον κατηγορούμενο τη δυνατότητα να τον αμφισβητήσει (*Σκονδριανός κατά της Ελλάδος*, προαναφερθείσα, §§ 30-31). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο φρονεί ότι η δυνατότητα να προσδίδεται ανασταλτική δύναμη στην αίτηση αναιρέσεως, δυνατότητα η οποία

προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 508 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όχι μόνον υπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου, αλλά και, ακόμα και αν παρέχεται, δεν προσφέρει καμία βεβαιότητα στον ενδιαφερόμενο ότι δεν θα απορριφθεί η αίτησή του. Δεν μπορεί, επομένως, η Κυβέρνηση να υποστηρίξει ότι η αίτηση για αναστολή της ποινής συνιστά πλήρη και αποτελεσματική προσφυγή, την οποία ο προσφεύγων όφειλε να ασκήσει πριν προσφύγει στο Δικαστήριο. Κατ' ακολουθία, δεν αρμόζει να γίνει δεκτή η σχετική ένσταση της Κυβερνήσεως.

22. Εν κατακλείδι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ιδιαίτερων περιστάσεων της υποθέσεως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων εμποδίστηκε υπερβολικά ως προς το δικαίωμά του προσβάσεως σε δικαστήριο και, επομένως, ως προς το δικαίωμά του σε δικαία δίκη.

Υπήρξε, επομένως, παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

23. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

Έξοδα και δικαστική δαπάνη

24. Ο προσφεύγων δεν υποβάλλει κάποιο αίτημα σχετικό προς την υλική ζημία και την ηθική βλάβη, ούτε προς τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη.

25. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος επιδικάσεως κάποιου ποσού για τις αιτίες αυτές.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Συνεξετάζει, ως προς την ουσία, την ένσταση της Κυβερνήσεως και κάνει δεκτή την προσφυγή.*
2. *Απορρίπτει την ένσταση της Κυβερνήσεως περί μη εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων.*
3. *Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.*

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 12 Οκτωβρίου 2006 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

- υπογραφή -

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου